

«No podem seguir creixent de manera infinita en un planeta finit»

«No podem seguir creixent de manera infinita en un planeta finit»

Allargar carreteres com la C-32 o la C-63, fer variants com la d'Olot... cal més asfalt?

Avui dia a les comarques gironines trobem una gran quantitat d'infraestructures de mobilitat que recorren l'espai de nord a sud i d'oest a est. Partint d'aquesta base i dins el context de la crisi climàtica i ecològica que ja estem patint, seguir gastant milions en

la destrucció del territori i la fragmentació dels hàbitats naturals com boscos i pastures no és l'opció més viable. Apostem per petites modificacions a les carreteres ja existents. A més, si apostem per reduir les emissions de CO2 que generen els combustibles fòssils, construir noves carreteres no és la solució, ja que va totalment en la línia oposada.

No es pot dir prou a la construcció de pisos a la Costa Brava?

La Costa Brava és l'altre gran tema de les nostres comarques i aquí la gran paradoxa. Volem gaudir d'espais naturals i de platges verges però també volem viure a primera línia de mar. Per sort, gràcies a la pressió de SOS Costa Brava i la lluita incansable de les seves activistes, hem aconseguit una reducció important de noves construccions en el nou Pla Director Urbanístic. Però no n'hi ha prou, cal un canvi de pensament i de model ja, si volem conservar les últimes pinedes litorals i unes cales rocoses. Tot això s'agreuja durant l'estiu, amb un turisme de masses que triplica el consum d'aigua potable, genera residus i grans impactes als ecosistemes litorals i marins amb moltes espècies autòctones protegides.

Demanen que es recuperi la conselleria de Medi Ambient amb totes les competències. Va ser un error diluir-la a Territori?

No hi haurà polítiques importants cap a la defensa dels espais naturals i la biodiversitat fins que no hi hagi una conselleria amb totes les seves competències. Cal fer una aposta valenta per part de la institució i començar a treballar per protegir amb la llei a la mà i un bon finançament del territori natural d'aquest país. A l'informe «Estat de la Natura a Catalunya el 2020» vam veure que tenim molts hàbitats naturals i espècies greument amenaçades i en declivi per culpa de la pressió antròpica.

Els grans potser ja no arribem a temps, però els joves estan prou implicats? Els moviments actuals són suficients?

L'espurna Greta Thunberg i les assemblees de Fridays For Future que en van derivar a escala mundial van tenir un èxit rotund i van fer que el tema climàtic es posés a l'ordre del dia. Vam ser els i les joves que vam sortir als carrers en massa per primera vegada a la història per dir prou a aquest sistema que s'està carregant el planeta a costa de fer diners per uns pocs. Aquí al nostre país no vam ser menys.

La natura, de mar i muntanya, està de moda. Massa?

La pandèmia ens ha fet descobrir i gaudir dels entorns naturals propers, que en molts casos no coneixíem o no havíem prestat prou atenció. El problema ha sigut, que en moltes ocasions les grans aglomeracions de gent han fet que aquests hàbitats propers patissin uns impactes més grans i una degradació més forta. Aquí és quan entra per una banda l'educació i sensibilització ambiental que des de fa tants anys porta fent els Naturalistes de Girona, però també una aposta valenta de les institucions de voler regular aquests espais més amenaçats o amb espècies més sensibles.

Què pensa quan veu tanta gent retirant deixalles de rius, mars, boscos i solars?

Hi ha dos factors. D'una banda l'incivisme d'algunes persones que encara no veuen que agredir el medi natural és contraproduent, ja que nosaltres hi vivim i en depenem el 100%. Si tenim rius contaminats d'on veurem aigua, per exemple? Però el problema de referons que hi ha és el sistema de producció, consum i gestió dels residus. Veiem que només amb el reciclatge no n'hi ha prou. Un material que no es generi, ja no arribarà mai a ser un residu, per tant no arribarà al medi natural. Hem de tendir a consumir menys i millor, evitant els envasos de plàstic d'un sol ús, sobretot. Hem de reduir, reutilitzar i en última opció, reciclar.

Què pot dir-li a aquells que diuen que els naturalistes van contra el progrés?

No hi ha res que pugui créixer per sempre. La matèria a la Terra, és a dir, els recursos, són finits i s'acabaran algun dia. Llavors, per què l'economia del nostre planeta hauria de poder trencar amb les lleis de la física? No podem seguir creixent de manera infinita en una planeta finit. A més, amb la pandèmia actual i les crisis que en venen al darrere, veiem que com més ben conservats es trobin els ecosistemes del nostre planeta, com ara boscos, oceans, aiguamolls, rius, selves... menys exposats estarem els humans a bacteris, virus i fenòmens climàtics extrems.

Que un gironí lluiti per l'aigua del Ter és una causa perduda?

Cap causa és perduda si hi ha algú lluitant. Una reivindicació és que tingui el cabal ecològic que ha de tenir el riu per mantenir els hàbitats en bones condicions i per poder prevenir inundacions, cada cop més freqüents. D'altra banda, reivindicuem la municipalització de l'aigua com a bé escàs i comú. Sempre que el segon, el govern de la ciutat hi està tendint i és una victòria. Sobre la primera, seguirem reivindicant que si volem uns ecosistemes en bon estat, cal el cabal mínim ecològic, tot l'any.

Quan acabi la presidència què voldria que hagués passat?

Hem de seguir amb la mateixa línia que fins ara, plantejant el nostre treball dels pròxims anys, centrat en la transició ecològica a les comarques gironines com a estratègia per avançar cap a la justícia social i ambiental. Des d'una perspectiva global, però amb una actuació local.

En 40 anys què ha aconseguit l'ANG que el faci sentir orgullós?

Primer de tot, que una entitat ecologista o de l'àmbit que sigui arribi a fer 40 anys d'història crec que ja és motiu suficient per estar orgullós. Voldria fer un petit homenatge al president honorífic Lluís Ball-Ilosera, amb el qual vaig tenir la sort de compartit activisme a l'entitat. Un naturalista incansable enamorat del seu territori fins als últims dies. Són molts anys de lluites, de grans victòries com salvar el Pla de l'Aurora, preservar els Estanys de Sils, evitar el vial de les hortes de Santa Eugènia, parilitzar el gasoducte Midcat o enxarxar desenes d'entitats per acabar constituint la Plataforma SOS Costa Brava.

I derrotes?

També. Una que no vaig viure però que ara patim innecessàriament és la variant que creua la vall de Sant Daniel, un indret humit travessat per rieres i basses. El més important però, i que si que he pogut presenciar i treballar els últims anys és l'enxarxament amb moltes entitats i col·lectius gironins, però també catalans, per anar tots a una per una transició ecosocial i fer front a l'emergència climàtica que patim i patirem si no hi posem solució.

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/comarques/2021/03/28/no-seguir-creixent-manera-infinita/1096745.html?utm_source=rss